

Om beskyttelsens udstrækning foreskriver *GK I, artikel 21*:

Den beskyttelse, der tilkommer sanitetstjenestens faste indretninger og bevægelige sanitære enheder, *ophører ikke, medmindre de uden for deres humanitære opgaver anvendes til udøvelsen af handlinger til skade for fjenden*. Beskyttelsen bortfalder dog først, såfremt en advarsel, der så vidt muligt skal fastsætte en rimelig tidsfrist, ikke efterkommes.

Ifølge *GK I, artikel 22*, skal følgende forhold ikke betragtes som givende ret til at berøve en sanitær enhed eller indretning den ved *GK I, artikel 19*, garanterede beskyttelse:

- 1) at det enheden eller indretningen tilhørende personel er bevæbnet, og at det anvender våbnene i selvforsvar eller til forsvar for de sårede og syge, som befinder sig i dets varetægt,
- 2) at enheden eller indretningen i mangel af bevæbnede sygepassere beskyttes af en vagt eller af skildvagter eller af en eskorte,
- 3) at der i enheden eller indretningen findes håndvåben og ammunition, som er frataget de sårede og syge, og som endnu ikke er overgivet til rette tjenestegren,
- 4) at personel og materiel tilhørende dyrlægetjenesten findes i enheden eller indretningen uden at udgøre en integrerende del heraf,
- 5) at den humanitære virksomhed, der udøves af sanitære enheder og indretninger eller af disses personel, udstrækker sig til pleje af civile sårede eller syge.

Om hospitalszoner og områder foreskriver *GK I, artikel 23*:

Parterne i henhold til konventionen i fredstid og de stridende parter efter fjendtlighedernes begyndelse er berettigede til på deres eget territorium og i påkommende tilfælde i besatte områder at *oprette* hospitalszoner og -områder, der er indrettet med henblik på at beskytte sårede og syge mod krigen følger såvel som på at beskytte det personel, der har til opgave at organisere og administrere de nævnte zoner og områder samt at drage omsorg for de deri samlede personer.

Efter fjendtlighedernes udbrud og under disse kan de interesserede parter afslutte overens-

komster om *gensidig anerkendelse* af de hospitalszoner og områder, som de har oprettet.

b) Om sanitære anlæg og andre enheders folkeretlige beskyttelse foreskriver *TP I*:

Artikel 12 foreskriver, at sanitetsenheder til enhver tid skal respekteres og beskyttes og ikke må gøres til genstand for angreb. Sanitetsenheder må under ingen omstændigheder benyttes i et forsøg på at værne militære mål mod angreb. Når som helst skal parterne i en konflikt sikre, at sanitetsenheder er placeret således, at angreb imod militære mål ikke bringer deres sikkerhed i fare.

III. Sanitære enheders og indretningers identifikation.

TP I, art. 18, foreskriver bl.a., at enhver af de stridende parter skal bestræbe sig for at sikre, at sanitetspersonel og sanitetsenheder er let kendelige.

Enhver af de stridende parter skal ligeledes bestræbe sig for at vedtage og gennemføre metoder og fremgangsmåder, der vil gøre det muligt at genkende sanitetsenheder og -transporter, som benytter kendemærket og kendesignaler.

IV. Sanitetspersonel

Sanitetspersonel er defineret i *Tillægsprotokol I* til Genèvekonventionerne af 12. august 1949 vedrørende beskyttelsen af ofre i internationale væbnede konflikter.

Sanitetspersonel defineres (*artikel 8*) herefter som personer, som af en part i en konflikt er udpeget til udelukkende at udøve en nærmere angiven række af sanitære opgaver eller at forvalte sanitetsenheder eller gennemføre eller forvalte sanitetstransporter. Sådant udpegningskarakter kan være af enten varig eller midlertidig karakter.

Udtrykket dækker også bl.a.:

- 1) sanitetspersonel tilhørende en af konfliktens parter, hvad enten det er militært eller civilt, herunder sådant, som er beskrevet i Første og Anden Genèvekonvention (*GK I* og *GK II*), og personel, som er tildelt opgaver i civilforsvarsorganisationer,
- 2) sanitetspersonel i nationale Røde Kors-selskaber og andre nationale frivillige hjælpeorganisationer behørigt anerkendt og be myndiget af en part i konflikten.